

ਇਹ
ਕਿਉਂ
ਹੋਇਆ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੀ
ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?

ਇਹ
ਕਿਉਂ
ਹੋਇਆ?
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੀ
ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?

ਡੈਨੀ ਕਨੇਡੀ

ਟੂ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰੈਸ

ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 2015 ਡੈਨੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੁਆਰਾ, ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਗੀਨੇ ਮੋਰੇ ਦੁਆਰਾ।

ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਹਵਾਲੇ (ਐਨਏਐਸਬੀ) ਦ ਲਾਕਮੈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਊ ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ®, ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। www.Lockman.org

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ (ਐਨਸੀਵੀ) ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੈਂਚਰੀ ਵਰਜਨ, ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1987, 1988, 1991 ਤੋਂ ਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ, ਡਲਾਸ, ਟੈਕਸਾਸ 75039 ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ (ਐਨਐਲਟੀ) ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਲਿਵਿੰਗ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ, ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1996, 2004, 2007 ਤੋਂ ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਕੈਰੋਲ ਸਟ੍ਰੀਮ, ਇਲਿਨੋਇਸ 60188 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ (ਟੀਐਲਬੀ) ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ, ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1971 ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., ਕੈਰੋਲ ਸਟ੍ਰੀਮ, ਇਲਿਨੋਇਸ 60188 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ (ਐਨਆਈਵੀ) ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਵਰਜਨ®, ਐਨਆਈਵੀ® ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1973, 1978, 1984, 2011 Biblica, Inc.TM ਦੁਆਰਾ, ਜੋਡਰਵਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। www.zondervan.com

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਹਵਾਲੇ (ਐਮਪੀ) ਦ ਲਾਕਮੈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਐਮਪਲੀਫਾਈਡ ਬਾਈਬਲ, ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1954, 1958, 1962, 1964, 1965, 1987 ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ (ਜੇ.ਬੀ. ਫਿਲਿਪਸ) ਨੂੰ ਸਾਈਮਨ ਐਂਡ ਸੂਸਟਰ, ਇੰਕ. ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਗ ਸਕ੍ਰਿਬਨਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਇਨ ਮਾਡਰਨ ਇੰਗਲਿਸ਼—ਜੇ.ਬੀ. ਫਿਲਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਮੁੜ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1958, 1960, 1972 ਜੇ.ਬੀ. ਫਿਲਿਪਸ ਦੁਆਰਾ। ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਇਕਨੇਵੇਸ਼ਨਜ਼ ਪ੍ਰੈਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਆਈਐਸਬੀਐਨ 13: 978-0-9846967-2-7

ਸਮਰਪਣ।

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਰਿਚੇਜ਼ ਇਨ ਕਰਾਇਸਟ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ।
ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰ, ਮਿੱਤਰਤਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਧੰਨਵਾਦ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ
ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਭੁੱਖ ਨਿਰੰਤਰ ਵੱਧਦੀ ਰਹੇ।

ਵਿਸ਼ਯ-ਸੂਚੀ

ਪਰਿਚਯ

ਭਾਗ ਇੱਕ: ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ

ਅਧਿਆਇ 1 ਕਿਉਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ	8
ਅਧਿਆਇ 2 ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ	21
ਅਧਿਆਇ 3 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ	31
ਅਧਿਆਇ 4 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ	40
ਅਧਿਆਇ 5 ਕੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ	47
ਅਧਿਆਇ 6 ਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਹੀ ਉੱਤਰ	54
ਅਧਿਆਇ 7 ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ	61
ਅਧਿਆਇ 8 ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ	69

ਭਾਗ ਦੋ: ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?

ਅਧਿਆਇ 9 ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ	80
ਅਧਿਆਇ 10 ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ	89
ਅਧਿਆਇ 11 ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿਓ, ਆਵੇਗਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕਰੋ	98
ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼	106

ਪਰਿਚਯ

ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ? ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਐਖਾ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਐਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਲਤ ਉੱਤਰ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਾਧੂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੀੜਾ ਵੀ ਜੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

- ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਅਤੇ ਕੈੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

- ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਦੁੱਖ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹੜਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹੈ।

- ਹੋਰ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚ ਤੜਫਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣੇ।

ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਪਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਐਖੇ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸਕੀਏ। ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਦਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਭਾਗ ਇੱਕ

ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ

ਕਿਉਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਵਿਪਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ— ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ? ਭਾਵੇਂ “ਕਿਉਂ” ਪੁੱਛਣਾ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ ਜਾਂ ਨਾ ਸਮਝੀਏ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਕਿਉਂ” ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਨਿਆਇ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸੋਚ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦੁਖਦਾਈ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਈਏ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਉੱਤੇ ਸਾਡੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਭਲੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਇਸ ਲਈ ਰੋਕਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮਰੋਗੇ (ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਵੋਗੇ),” ਸੱਪ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਵੋਗੇ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ, ਭਲੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 5)।

ਅੱਜ ਵੀ ਸੈਤਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇਹੀ ਰਣਨੀਤੀ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਦੇ ਵੀ ਤੇਰੀਆਂ ਪੀੜਾਵਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਪਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ? ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਤੂੰ ਸੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ।

ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਦੁਖਦਾਈ, ਪੀੜਾਦਾਇਕ, ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਐਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਉਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੁਕਸਾਨਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਇਹੀ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਹੈ।

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਰਾਪ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਤ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਰਾਹੀਂ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਨਾ ਖਾਏ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕੀਤਾ। ਆਦਮ ਦੇ ਇਸ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਲਈ ਡੂੰਘੇ ਨਤੀਜੇ ਹੋਏ।

“ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਪਾਪ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਰਾਹੀਂ ਮੌਤ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਮਰਨ ਲੱਗਾ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 12)।

“(ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਤੇਰੇ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਸਰਾਪਿਤ ਹੈ (ਆਦਮ); ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਂਗਾ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 17)। “ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਉਗਾਏਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੇਤ ਦੀ ਉਪਜ ਖਾਵੇਂਗਾ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਤੂੰ ਪਸੀਨਾ ਵਹਾ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੇਂਗਾ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ। ਫਿਰ ਤੂੰ ਉਸੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਜਾਵੇਂਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੈਨੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 19)।

ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰਾਪ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਸਵਾਨਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਕਾਊਂਟਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਆਤੂ ਰੱਖ ਛੱਡੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸੜਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਫਸਲਾਂ ਦਾ ਨਾਸ, ਸੇਕਾ, ਕਾਲ, ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਤੂਫਾਨ ਅਤੇ ਭੂਚਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਆਦਮ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪੀ ਸੁਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 19)। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਤਰ ਕਾਇਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਹਾਬਲ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਝੂਠ ਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਬੁਰਾਈ ਵੱਲ ਇਹ ਝੁਕਾਅ ਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਪਰਲੇਭਨ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਗਿਆ (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 26 ਤੋਂ 28; ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 6 ਅਤੇ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 4)। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਭਰਮਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 8; ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 12)।

ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੇ, ਨਾਸਵਾਨਤਾ, ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੀ ਬਣਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾਸਵਾਨ ਸਰੀਰ ਹਨ ਜੋ ਬਿਮਾਰੀ, ਬੁਢਾਪੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਅਤੇ ਪਾਪਮਈ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਮਿਹਨਤ ਭਰਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਔਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਰਣਨਾਂ (ਇੰਜੀਲਾਂ) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਨਾ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਖਾਂ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਭੇਜੇ। ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਲਗੱਡੀ ਜਾਂ ਗਧੇ ਦੀ ਗੱਡੀ ਦੇ ਹਾਦਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਏ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਦਦ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਯਿਸੂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਉਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹੈ।

“(ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਉਹ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਪਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਤਾ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਆਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 20)।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਵਿਖਾਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: “ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 9)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਚਨ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ, ਉਸ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੀ ਸੀ। (ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਥਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਚਰਚਾ ਲਈ ਮੇਰੀ ਪੁਸਤਕ *ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਦਾ ਅਰਥ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ* ਪੜ੍ਹੋ।)

ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਹਰ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬਾਗੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੂੰ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਭਰਮਾਇਆ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਰਕ ਵਰਗੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੋੜ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਹਰ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਖੁਦ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ। ਸਗੋਂ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੁਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਤਿਤ ਸੁਭਾਵ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ।

“(ਸ਼ੈਤਾਨ) ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 2)।

“ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਮਸੀਹ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਮਰਪਣ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਣ, ਜਿਵੇਂ ਹੱਵਾ ਸੱਪ (ਸ਼ੈਤਾਨ) ਦੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਖਾ ਗਈ ਸੀ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 3)।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲਵੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਸਕੋ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 11)।

ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਬੱਸ ਵਾਪਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੱਸ ਇਉਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਪਾਪ ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਪਤਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ:

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਗੁਰੁਤਵਾਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਬਰਕਤ ਲਈ ਬਣਾਇਆ। ਪਰ ਗੁਰੁਤਵਾਕਰਸ਼ਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਅਕਸਰ ਸੱਟ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਾਸਵਾਨ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਗਿਆਨਤਾ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਬਰਕਤ ਲਈ ਬਣਾਇਆ। ਪਰ ਵੱਡੇ ਰੁੱਖ ਕਈ ਵਾਰ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ (ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਹੀ ਨਤੀਜੇ ਹਨ)। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ: “ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਰ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।” ਇਹ ਕਥਨ ਆਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਵੀ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਦੋ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਉਸ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਭਲੇ ਸਾਮਰੀ ਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ’ਤੇ ਦੱਸੀ।

“ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਯਹੂਸਲਮ ਤੋਂ ਯਰੀਹੋ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਲਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਧਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਤੇ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਇੱਕ ਜਾਜਕ ਉਸੇ

ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 30 ਤੋਂ 31)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਜਾਜਕ ਦਾ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੰਯੋਗ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦੁਰਘਟਨਾਵਸ਼” ਜਾਂ “ਇਤਫ਼ਾਕ”। “ਹੁਣ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਜਕ ਉਸ ਰਾਹ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।” ਵੈਬਸਟਰ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਤਫ਼ਾਕ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਸ਼, ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਰ ਜਾਣਾ। ਸੰਯੋਗ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉਛਾਲੇਂ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਿੱਤ ਡਿੱਗੇਗਾ ਜਾਂ ਪੱਟ। ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨਤੀਜੇ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਕ ਹਨ ਜੋ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਕਾ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਛਾਲਿਆ ਗਿਆ, ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਗਤੀ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਛਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਵਾ ਦੀ ਗਤੀ ਕਿੰਨੀ ਸੀ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗਾ।

ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਕ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੜਕ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਭਲੇ ਸਾਮਰੀ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਜਾਜਕ ਜਾਂ ਸਾਮਰੀ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ। ਇਹੀ ਸੰਯੋਗ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਪਲ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ ਬਦਲਣਯੋਗ ਕਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਜਿਵੇਂ ਚੋਣਾਂ, ਸਮਾਂ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ, ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਵਜੋਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਨੇਕਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਆਕਸਮਿਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਕਸਮਿਕ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਬੇਤਰਤੀਬ” ਜਾਂ “ਯੋਜਨਾ ਜਾਂ ਅਭਿਕਲਪਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੁਰਘਟਨਾਵਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਿਤ।” ਜੇ ਮੇਰੀ ਗੱਡੀ ਕਿਸੇ ਕੀਲ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਟਾਇਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਜਾਂ ਆਕਸਮਿਕ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਟਾਇਰ ਦੇ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਕਾਰਕ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ—ਉਸ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਫ਼ੈਸਲਾ, ਸੜਕ

ਉੱਤੇ ਕੀਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕੀਲ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਟਾਇਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੱਸ ਇਉਂ ਹੀ ਵਾਪਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ—ਆਕਸਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੁਰਘਟਨਾਵਸ਼ ਜਾਂ ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ—ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਕਸਮਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਕਸਮਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨਗ੍ਰਸਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਕਸਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸੰਯੋਗ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਾਂਗਾ ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਫਿਲਹਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ:

- ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ-ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ, ਤਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹਨ।

- ਖੁਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲੇਸ਼, ਪਰਖਾਂ, ਸੰਕਟ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ; ਪਰ ਹੌਸਲਾ ਰੱਖੋ—ਸਾਹਸੀ ਬਣੋ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰੇ ਰਹੋ, ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹੋ—ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਖੋਹ ਲਈ ਹੈ; ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ [ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ] ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 33)।

ਹਾਂ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ” ਇਸ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦਾ ਗਲਤ ਉਪਯੋਗ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਪੀੜਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਜਟਿਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਬਦਾਵਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦੇਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਅਰਥ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤਾਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲੁਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਆਗਿਆ-ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਨਾਲ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਪਮਈ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਕਾਰਨ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ—ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਘਟਾ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ।

ਆਦਮ, ਜੋ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੋਏ—ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਝੂਫਾਨ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਆਦਮ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੀ ਚੋਣ ਦਾ ਫਲ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਹਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਦਾ ਪਾਪ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ” ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਲੋਕ ਗਲਤ ਉਪਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਲੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ: “ਚੋਰ ਕੇਵਲ ਚੋਰੀ ਕਰਨ, ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ (ਯਿਸੂ) ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨ ਪਾਉਣ—ਅਤੇ ਭਰਪੂਰ ਜੀਵਨ ਪਾਉਣ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 10)। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਥਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਮਾਰਦੀ ਹੈ, ਚੁਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਪਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੈਬਸਟਰ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੀਚੇ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।” ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ।

ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 28 ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਜੋ ਉਸ ਦੀ (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ) ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਨ।” ਇਹ ਅੰਸ਼ ਅੱਗੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵ-

ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ (ਸਾਨੂੰ) ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਰਗਾ ਹੋਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਠਹਿਰੇ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 29)।

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਬਣਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੁਆਰੀ ਮਰਿਯਮ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਬਣਿਆ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਣਾ ਛੱਡੇ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਦਿਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਆਚਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਨੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਲਿਦਾਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣ ਸਕੀਏ। ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 30 ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਜੋ ਯਿਸੂ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇ।

“ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਵੀ; ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਵੀ ਠਹਿਰਾਇਆ—ਅਰਥਾਤ ਦੇਸ਼-ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਧਰਮੀ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਗੌਰਵ ਅਤੇ ਦਰਜੇ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 30)।

ਇਸ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾ ਕੇ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਢਾਲਦਾ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ

ਕਿਸੇ ਵਾਹਨ ਦੁਰਘਟਨਾ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਵਰਗੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਏ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਟੀਚਾ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਅਨੰਤ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਹੋਣ ਜੋ ਚਰਿੱਤਰ, ਸ਼ਕਤੀ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਵਰਗੇ ਹੋਣ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਲੀਬ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 28 ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਉਧਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਆਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: “ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਭਲਾਈ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 28)।

ਇਹ ਅੰਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ—ਆਪਣੀ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਕਸਮਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪਮਈ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ: “ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੱਧ ਦਖਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ? ਆਖਰਕਾਰ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਿਆਰ

ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਇਆਲੂ ਵੀ ਹੈ।” ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਅਧਿਆਇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ

ਜਦੋਂ ਲੋਕ “ਕਿਉਂ” ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। “ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?” “ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?” ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖਾਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ।

ਅਨਾਦਿ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਬਣਨ। ਇਹੀ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ।

“ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਚੁਣ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਈਏ। ਉਸ ਦੀ ਅਟੱਲ ਯੋਜਨਾ ਸਦਾ ਤੋਂ ਇਹੀ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈ ਲਵੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੀ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 5)।

“ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੱਸਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੰਨਾ ਅਤੇ ਅਰਾਜਕ ਥਾਂ ਹੋਣ ਲਈ” (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 45 ਆਇਤ 18)।

“ਮੈਂ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ‘ਵੇਖੋ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਣ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ! ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ” (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 3)।

“ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਗੇ” (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 7)।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੁਕਸਾਨਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਏ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਗਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨਗੇ।

ਆਪਣੀ ਅਨੰਤ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਬਗ਼ਾਵਤ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਏ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਰ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 8 ਯਿਸੂ ਨੂੰ “ਉਹ ਮੇਮਣਾ ਜੋ ਜਗਤ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਬਲੀਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੇ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਗੋਡਾ ਟੇਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਟੀਚਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਸਾਨ ਅਤੇ ਪੀੜਾ-ਰਹਿਤ ਬਣਾ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਅਨੰਤ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਾਰੇ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਪੀੜਾ-ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਅਦਭੁੱਤ ਜੀਵਨ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ।

ਇੱਕ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਹੀ। ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਦੇਵੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: “ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ! ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਲਾਲਚ ਨਾ ਕਰੋ। ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਹੈ” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 15)।

ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਇਆ ਇੱਕ ਧਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਖੇਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਚੁਰ ਫਸਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੋਠੇ ਭਰ ਗਏ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਠਿਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੇ ਕੋਠੇ ਬਣਾਵੇਗਾ।

“ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ, ਮਿੱਤਰ, ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਰਾਮ ਕਰ! ਖਾ, ਪੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣ! ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਹੇ ਮੂਰਖ! ਅੱਜ ਹੀ ਰਾਤ ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ?’ ਹਾਂ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਧਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸਮਿੱਧ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 21)।

ਭਾਵੇਂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ ’ਤੇ ਲਾਲਚ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਚਰਚਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ, ਸਮੱਸਿਆ-ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਲੋਕ ਦਿਲੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਹਾਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਤੂੰ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ

ਭਰਪੂਰਤਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਜੀ ਲਵੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਲਵੋ, ਤਾਂ ਵੀ ਬੁਢਾਪਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਸਭ ਕੁਝ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ, ਆਨੰਦ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੈ। ਪਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੀੜਾ-ਰਹਿਤ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆ-ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਝਲਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਸਾਡੀਆਂ) ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਹੰਝੂ ਪੁੰਝ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਫਿਰ ਨਾ ਰਹੇਗੀ; ਨਾ ਸੋਗ, ਨਾ ਰੋਣਾ, ਨਾ ਪੀੜਾ ਫਿਰ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ” (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 4)।

“ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਸਰਾਪ ਨਾ ਰਹੇਗਾ” (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ 22 ਆਇਤ 3)।

ਅਨੰਤਕਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ।

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ—ਜੋ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਬੋਝ ਹੇਠ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਨੰਤ ਹੋਂਦ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ। ਨਵੀਂ ਧਰਤੀ ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਧਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਬਦਲ ਕੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ (ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 65 ਆਇਤ 17 ਅਤੇ 2 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 13)।

ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਦੇ ਹਟ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਪੂਰਤੀ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਹੰਝੂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੁੰਝੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਆਨੰਦ ਭਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅੱਗੇ ਸਾਡੀ

ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਤਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਛੇ ਤੋਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ, ਅਨੰਤਕਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

“ਜੇ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਹਿਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਅਦਭੁੱਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਗੌਰਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੇ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 19)।

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਨਰਜੀਵਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ, ਪਾਪ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਨਾਸਵਾਨਤਾ—ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ—ਸਭ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਉਸ ਮਹਿਮਾਮਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਮਾਣਦੀਆਂ ਹਨ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 21)।

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਂਕ ਰਹੀ। ਪਰ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਖਿਡੌਣਾ ਗੁਆ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਨਾਚ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਲਗ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਉਸ ਪਲ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੀ ਪੀੜਾ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣਾ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੜਕੇ ਜਾਂ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਚ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਸਾਥੀ ਨਾ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਇਹ ਵਿਖਾ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਦਮਿਆਂ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ

ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਐਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਠੇਰ ਜਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਸੀ।

ਜੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਹਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਅਸਥਾਈ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਨਿਆਂ, ਦਿਲੀ ਪੀੜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟਫੇਰ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਮੰਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਹੌਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾਈ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਵੀ। ਪਰ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਕਸਮਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ—ਉਹ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ—ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 11) ਅਤੇ “ਜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 28)। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ

ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਸਲਾਵਰਧਕ ਖ਼ਬਰ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਕਲੇਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਦੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅਦਭੁੱਤ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰਬ-ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਚਰਚਾ ਲਈ—*ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਦਾ ਅਰਥ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ* ਪੜ੍ਹੋ।)

ਪੀੜਾ ਦਾ ਭੇਤ।

ਮਨੁੱਖੀ ਪੀੜਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਭੇਤ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਵਿਆਥਾ ਕਿਉਂ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।

“ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਹਨ; ਪਰ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਸਾਡੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 29 ਆਇਤ 29)।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਦੇ ਇਸ ਪੂਰੇ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਉਧਰਿਤ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਬੀ ਮੂਸਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਝੂਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ—ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ—ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ: ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਕੀ?

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਰ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ “ਕਿਉਂ” ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਈਬਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ “ਕਿਉਂ” ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਸਗੋਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਕੀ” ਕਰਨਾ ਹੈ।

“ਕਿਉਂ” ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਹੋਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੇਰੀ ਗੱਡੀ ਕਿਉਂ ਸਟਾਰਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ, ਤਦ ਵੀ ਤੂੰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਿਉਂ ਸੀ, ਤਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ।

“ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਹੇ ਗੁਰੂ, ਕਿਸ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ, ਕਿ ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ?’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ; ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਿਨ ਹੈ; ਰਾਤ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ’” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 4)।

“ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਥੁੱਕਿਆ, ਲਾਰ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਬਣਾਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਈ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਜਾ, ਸ਼ੀਲੋਹ ਦੇ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚ ਧੋ ਲੈ।’ ਤਦ ਉਹ ਗਿਆ, ਧੋਤਾ, ਅਤੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 6 ਤੋਂ 8)।

ਉਸ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਗਏ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕੇਵਲ ਇੰਨਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ— ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ।

ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਉੱਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ:

- ਜੇ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਉਲਟ ਦਿੱਤਾ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੇ। ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕੱਢੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ; ਫਿਰ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ?” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 26)। ਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ’ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

- ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਬਿਮਾਰ ਲੋਕ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਧਿਆਨ “ਕਿਉਂ” ਦੀ ਬਜਾਏ “ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ” ਉੱਤੇ ਸੀ।

“ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਹੇ ਗੁਰੂ, ਕਿਸ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ, ਕਿ ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ?’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਉਸ

ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ; ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਿਨ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 4)।

ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ “ਕੀਤਾ” ਸ਼ਬਦ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਦੇ ਉਦੇਸ਼ (ਕਿਉਂ) ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਤੀਜਾ (ਕੀ) ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ: ਕਿਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਇਆ? ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਇਸ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਕਿ “ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਖ਼ਾਸ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਇਸ ਆਮ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ), ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਸ ਅਨੰਤ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਕੋਈ ਵੀ ਹਾਨੀ ਅਸਥਾਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦੀ ਦਿਲੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਅਨਿਆਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਲਟ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ

ਇੱਕ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ: “ਇਹ ਦੁਖਾਂਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਵਾਪਰਿਆ?” ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: “ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।”

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵੱਧ ਜਾਂ ਘੱਟ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਹਨ। ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਘੱਟ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਤਾਰ-ਚੜ੍ਹਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸੰਕੇਤਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਲੱਭਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ।

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ।

ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕੀਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਇੱਕ ਸੁਗੰਧਿਤ ਫੁੱਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸੁਗੰਧ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਫੁੱਲ ਦੇ ਕੋਲ ਆਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਾੜਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਸੁਗੰਧ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ

ਸੁਗੰਧ ਰੋਕ ਕੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਗੰਧਿਤ ਹੋਣਾ ਉਸ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੈਂ। ਉਹ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮਾੜਾ ਹੈਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਉਸ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਕੁਝ ਸਹੀ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 8)। ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕਮੀਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ। ਉਹ ਤੇਰੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਸਮੇਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬਰਕਤ ਕਮਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਬਣੀਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀਏ।

“ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਸ ਰੱਖੀ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਿਆ—ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਉਸਤਤ ਲਈ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰੀਏ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 12)।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਨਾ ਜਾਓ; ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ—ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ—ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ’” (1 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 14 ਤੋਂ 16)।

ਸਲੀਬ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ।

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਰਵੋਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਭਲਾਈ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਰਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।

“ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਪਾਪੀ ਹੀ ਸੀ, ਤਦ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਰਿਆ... ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੋਇਆ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 10)।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ: ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਪਾਈਏ। ਪਿਆਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸ਼ਚਿੱਤ ਬਲੀਦਾਨ ਵਜੋਂ ਭੇਜਿਆ” (1 ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 10)।

“ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕਲੋਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇ ਉਹ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਗੋਂ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਪਾਵੇ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 16)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ—ਤੇਰੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ—ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਗੋਡਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਹੈਂ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਘੱਟ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ? ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤੇਰੇ ਲਈ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਕਿਉਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ? ਹੁਣ ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਉਣਾ ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ?

ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਉਹ ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਮਾਪਦੰਡ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਸਲੀਬ

ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਮਨ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਸਲੀਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਮਾਨੇ ਇਹ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਦ ਸਲੀਬ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨਾ ਆਦਰ ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ, ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘੱਟ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਮੀਦਾਂ ਉੱਤੇ ਖਰੇ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਘੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰ ਅਸਲ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਇਸ ਉਦਾਹਰਨ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੀਵਾ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝੇਗੀ। ਪਰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਉੱਥੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੀਵਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੇਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਸ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ-ਜਲਦੀ ਖੋਜਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਹੋਣ।

ਉਸ ਦੀਵੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਬਾਰੇ ਦੇਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਖੁਦ ਦੀਵੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸੀ—ਉਸ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਯੋਗ ਮੁੱਲਵਾਨ ਸਮਝਿਆ। ਉਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਕੀਮਤ

ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣੀਏ।

“ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕੇ ਮੇਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 20)।

“ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ... ਅਤੇ ਜੋ ਕੀਮਤ ਉਸ ਨੇ ਚੁਕਾਈ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਜੀਵਨ-ਲਹੂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ, ਜੋ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਕਲੰਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੇਮਣਾ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 18 ਤੋਂ 19)।

ਅਸੀਂ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਅੰਸ਼ਿਕ ਤੌਰ ’ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਹੋਈ, ਉਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅਰਥ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਏਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਲ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਵਜੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਅਨੰਤ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ।

ਜੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਘੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸਹਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਲੇਸ਼, ਸਤਾਵ, ਭੁੱਖ, ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਤ ਦੇ ਖਤਰੇ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਉਤਪੀੜਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 23 ਤੋਂ 29)।

ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?” “ਮੈਂ ਕੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?” “ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।” ਪੌਲੁਸ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸਹਿਆ, ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਛਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਰਵੋਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਦ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ” (ਗਲਾਤੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 20)।

“ਕੌਣ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਕਲੇਸ਼, ਪੀੜਾ ਜਾਂ ਸਤਾਵ? ਕੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਘਾਟ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ, ਜਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਧਮਕੀ? ...ਨਹੀਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਚੰਡ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 35 ਤੋਂ 37)।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਧਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਦ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਨ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖੇ। ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਨੂੰ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ।

- ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਪੀ ਸੀ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਜੋ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 8 ਤੋਂ 10 ਅਤੇ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 15 ਤੋਂ 16)।

- ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੀਵਨ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰਾਪ ਦਾਖ਼ਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 12; ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 19 ਤੋਂ 21)।

• ਪੋਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪੀ ਸੁਭਾਵ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 19; ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 3)। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਕੇ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 3; ਅਧਿਆਇ 12 ਆਇਤ 7; ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 12)।

ਪੋਲੁਸ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਪੋਲੁਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

“ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਲਈ ਚੁਣ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇਠਾ ਠਹਿਰੇ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਚੁਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਵਚਨ ਦਿੱਤਾ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 28 ਤੋਂ 30)।

ਪੋਲੁਸ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

“ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਭੁੱਤ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਹੀਏ? ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੌਣ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਬਖਸ਼ਿਆ, ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ?” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 31 ਤੋਂ 32)।

ਪੋਲੁਸ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ—ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ—ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੇ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਐਥੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਅਸੀਮ ਮਹਾਨ ਮਹਿਮਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਦਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ! ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ; ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਆਨੰਦ ਸਦਾ ਬਣੇ ਰਹਿਣਗੇ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 18)।

ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਟੀਚਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗੋਂ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪਾਪਮਈ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ:

“ਓਹ, ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿੰਨਾ ਅਦਭੁੱਤ ਹੈ! ਉਸ ਦੀ ਧਨ-ਦੌਲਤ, ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਕਿੰਨੇ ਮਹਾਨ ਹਨ! ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿੰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ!” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 33)।

ਅਨੰਤਕਾਲ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਸਵੀਰ ਵੇਖਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਹੋਣਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹੀ ਪਿਆਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਯਿਸੂ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁੱਤਰ, ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ—ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੀ ਪਿਤਾ ਹਨ—ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, “ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਜਾਣ ਲਵੇ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝੇ ਕਿ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉੱਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 17 ਆਇਤ 23)।

ਕੀ ਤੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵੱਲ ਨਾ ਵੇਖ। ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਵੇਖ, ਜਿੱਥੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ, ਇਸ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨਾਲ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤੂੰ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੰਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਅਤੇ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਦਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਬਚਨ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਆਓ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀਏ।

ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਚੁੰਗੀ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ (ਯਹੂਦੀ ਕਰ ਵਸੂਲਣ ਵਾਲਿਆਂ) ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਕੇਵਲ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਪਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਚੁੰਗੀ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਉਸ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਲਈ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਹਾਰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।

“ਪਰ ਫ਼ਰੀਸੀ ਅਤੇ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ‘ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ’” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 2)।

ਹੁਣੇ ਜੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾ ਕੇ ਦਿੱਤਾ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 10)। ਪਹਿਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਭੇਡ ਗੁਆਚ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਗੁਆਚ ਗਿਆ। ਦੋਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ-ਸਾਥੀਆਂ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਸਨ—ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੁਆਚੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ—ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਭੋਜਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ—ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲੱਭਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਨਾ ਲਵੋ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ।

“ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪਾਪੀ ਲਈ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਨਵੇਂ ਧਰਮੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਫਿਰਾਵੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 7)।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁੰਗੀ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਘਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ “ਜੋ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨ” ਆਇਆ ਹੈ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 19 ਆਇਤ 10)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਲੋਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ “ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ” ਕਿਹਾ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੀ ਬਾਗ਼ੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਗੁਆਚ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਪਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣਾਈ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 38; ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 2)। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਆਦਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸੀ, ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ।

ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਉਹ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਿਆ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਸਦਾ ਤੋਂ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ—ਪਾਪੀ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਪੀ ਮਨ ਫਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਆਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜੇ ਹੋਏ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਭੇਡ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਏ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸੁਣਾਈ, ਇੱਕ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੀਜੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 32)।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਧਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਧਨ ਉੱਛ੍ਰਿਖਲ ਅਤੇ ਪਾਪਮਈ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਅਕਾਲ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੁੱਤਰ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨਾਲ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਾਂ ਕੋਲ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਖਾਣ ਨੂੰ ਸੀ। ਉਸੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭਟਕੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਦਿਲ ਬਦਲ ਗਿਆ।

“ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਕੋਲ ਲੋੜ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਭੋਜਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ: ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ; ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਂਗ ਰੱਖ ਲਵੋ।’ ਤਦ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 20)।

“ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਖਾਧਾ; ਉਹ ਦੌੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਚੁੰਮਿਆ। ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।’ ਪਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਜਲਦੀ! ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਵਸਤੂ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਨਾ ਦਿਓ। ਇਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨਾ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਾ ਦਿਓ। ਪਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵੱਡਾ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਢੋ। ਆਓ, ਅਸੀਂ ਭੋਜਨ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਈਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਇਹ ਪੁੱਤਰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੀਉਂਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ।’ ਤਦ ਉਹ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਲੱਗੇ” (ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 24)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦੇਖ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਉਸ ਦੀ ਰਾਹ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਉੱਤੇ ਪਈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਦਇਆ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਤੜਪ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦੌੜਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ। ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘਾ ਕੋਮਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਵਿਹਾਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਖੋਹਿਆ ਸੀ।

ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਗੰਦਾ, ਬਦਬੂਦਾਰ ਪੁੱਤਰ ਹੈ—ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਇਆ ਸੀ—ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧਨ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉੱਛ੍ਰਿਖਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫ਼ਰੀਸੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਉੱਤੇ ਪਛਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਫ਼ਰੀਸੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇਸ ਚੁੱਪੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਦਲਾ ਅਤੇ ਹਰਜਾਨਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਫਿਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵਸਤੂ, ਅੰਗੂਠੀ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਉਹ ਨਬੀ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੀ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਬਦਲਣ ਦਾ ਅਰਥ ਪਾਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ (ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 4)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ

ਕਿ ਅੰਗੂਠੀਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੁੱਤੀਆਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ, ਜੋ ਕੈਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਪਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਦਰਸਾਇਆ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਿਉਂ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਜੋ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਮੇਲਜੋਲ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਹਰ ਚੁੰਗੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹਰ ਪਾਪੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਿਆ, ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਕੀਮਤੀ ਸਨ। ਯਿਸੂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਰਚੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਉਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ, ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮਨ ਫਿਰਾ ਕੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜੇ ਹੋਏ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਗੁਆਚੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਨੰਤਕਾਲ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਪਾਪ ਅਤੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਤੱਕ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਖੋਹਿਆ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕੰਮ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਹੈਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਵਸਤੂ

ਪਹਿਨਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਪੁੱਤਰਪਣ, ਆਦਰ ਅਤੇ ਮਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਕਿਉਂ ਹਨ?

ਸ਼ਾਇਦ ਤੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਂ: “ਮੈਂ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਕਿਉਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ?” ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਾਪ ਦੇ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣਾ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਪਿਤਾ ਦਾ ਟੀਚਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ-ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇ। ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਵੇ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੋਚ ਕਦੇ ਨਾ ਬਦਲਦੀ। ਉਸ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ਉਸ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੰਦਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੀਚੜ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ, ਅੰਸ਼ਿਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਪਾਪ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੇ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਆਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦ ਅਤੇ

ਔਰਤਾਂ ਜਾਗ ਪੈਣ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਉਣ—ਅਰਥਾਤ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਨੰਤਕਾਲੀਨ ਵਿਛੋੜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਇਸ ਮੇੜ ਉੱਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ: “ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪਰ ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?”

ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।

ਪਰ ਇਸ ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਰਗੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰ ਸਕੇਂਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਲੋਕ ਕੇਵਲ “ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਉਹ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?” ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਗਲਤ ਉੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।

ਗਲਤ ਉੱਤਰ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਐਖੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ “ਕਿਉਂ” ਜਾਂ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।

- ਕਿਉਂਕਿ ਐਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਚੱਲੀਏ, ਨਾ ਕਿ ਵੇਖਣ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਨਾਲ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 7)। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਸਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ।

• ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਲਿਖਿਤ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਵਚਨ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਦੀਵਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਰਾਹ ਲਈ ਚਾਨਣ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 119 ਆਇਤ 105)। “ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ] ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ [ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ] ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡ... ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਚੱਲੇਂਗਾ, [ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ] ਤੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ; ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਸੋਵੇਂਗਾ, ਉਹ ਤੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਜਾਗੇਂਗਾ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਆਗਿਆ ਦੀਵਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਚਾਨਣ ਹੈ” (ਕਹਾਉਤਾਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 23)।

ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢੇ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਤੈਰ ਕੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਟਾਪੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ।

“ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਲਟਾ ਟਾਪੂ ਉੱਤੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦਇਆ ਦਿਖਾਈ। ਠੰਢ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗਰਮੀ ਦੇਣ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਲੱਕੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੱਠਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਗਰਮੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਸੱਪ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਪਟ ਗਿਆ। ਟਾਪੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ‘ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਤਲ ਹੈ! ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਆਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਵੇਗਾ।’ ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਝਟਕ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਲੋਕ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਸੁੱਜ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਹੈ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 28 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 6)।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਟਾਪੂ-ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਸੱਪ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਡੱਸਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਹੈ ਜੋ ਜਹਾਜ਼ ਟੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਆਇਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਸੱਪ ਦੇ ਡੱਸਣ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਉੱਤੇ ਸੱਪ ਦੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੌਲੂਸ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਈ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਦੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢ ਲਏ—ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਤੀਜੇ ਗਲਤ ਸਨ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਬਦਲਾਅ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਦਾਹਰਨ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਖੂਨ ਦਾ ਦਬਾਅ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ?” “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?” ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਖੂਨ ਦਾ ਦਬਾਅ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: “ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਸਥਿਰ ਖੂਨ ਦਾ ਦਬਾਅ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਧੀ ਨਾ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਉਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੂਹ, ਗਿਬਓਨੀਆਂ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਛਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ... ਆਪਣੇ ਖੋਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਠੀ ਦੇ ਥੈਲੇ ਅਤੇ ਫਾਟੇ-ਪੁਰਾਣੇ ਮਦਿਰਾ ਦੇ ਮਸ਼ਕ ਲੱਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਿੱਥੜੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਘਿਸੇ-ਪਿਟੇ, ਪੈਬੰਦ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਜੁੱਤੇ ਪਹਿਨੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਸੁੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਫਫੂੰਦੀ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਿਲਗਲ ਵਿੱਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸੰਧੀ ਕਰ ਸਕੀਏ’” (ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 6)।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਗਿਬਓਨੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ—ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਕੰਮ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿਸਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੀ ਬਜਾਏ: “ਇਸ ਲਈ

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਲਈ” (ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਧਿਆਇ 9 ਆਇਤ 14)।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਸਬੂਤ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਇਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲਿਖਿਤ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਗੀਆਂ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਗਲਤ ਉੱਤਰ: ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ, ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਇਸ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪਿਤ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। (ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵੇਖੋ।)

ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਭਾਗ

ਲੈਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਮੋੜ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਉਨੇਸਿਫ਼ੁਰਸ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੌਤਿਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਨਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।

“ਪ੍ਰਭੂ ਉਨੇਸਿਫ਼ੁਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਇਆ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਮੇਰਾ ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਇਆ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਕਦੇ ਸ਼ਰਮੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੋਮ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਥਾਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਨਾ ਲਿਆ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 16 ਤੋਂ 17)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉਨੇਸਿਫ਼ੁਰਸ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਉਨੇਸਿਫ਼ੁਰਸ ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ ਕੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਿਖਿਤ ਵਚਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੱਲ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਗਲਤ ਉੱਤਰ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

“ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ” (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 6)।

“ਆਪਣੇ ਉੱਧਾਰ ਨੂੰ ਡਰ ਅਤੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਕਾਰਜਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਦੇਵੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 12 ਤੋਂ 13)।

“ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਚੰਗੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸੁਸਜਿਤ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 20 ਤੋਂ 21)।

“ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਪਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, [ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ] ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ; [ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ] ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ [ਜੋ] ਆਤਮਾ ਹੈ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 18)।

“ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਸ ਵਰਗੇ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਧ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 18)।

“ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਸਲ ਵਚਨ

ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ—ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਹ ਉਹੀ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਵਚਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਿਰੰਤਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ” (1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 13)।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਹਰੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਗਲਤ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢੋਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ: “ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖਣ, ਸਿਖਾਉਣ, ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਔਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ?” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖਦਾ, ਸਿਖਾਉਂਦਾ, ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਰਦਾ ਹੈ; ਔਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ। (ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਰੇਕ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ, *ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚੰਗਾ ਹੈ... ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਮਤਲਬ ਚੰਗਾ ਹੈ* ਪੜ੍ਹੋ।)

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਉੱਤਰਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਆਉ ਹੁਣ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਈਏ।

ਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਹੀ ਉੱਤਰ

ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀਆਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ—ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੇਰਵੇ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਐਥੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਅਦਭੁੱਤ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ—ਆਪਣੇ ਲਈ ਮਹਾਨ ਮਹਿਮਾ, ਜਿੰਨੇ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਤਨੀ ਭਲਾਈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ:

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਿਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਦਿਸ਼ਣ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਲੈਂਦੇ। ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।

- ਪ੍ਰਭੂ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

- ਉਹ ਅਕਸਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਕਤ (ਤੁਰੰਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਾ) ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਨੰਤਕਾਲੀਨ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਚੋਣਾਂ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

- ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੱਢ ਲਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਹੁਤ ਐਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ (ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ) ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਉਦਾਹਰਨ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ, ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੀ ਸੀ।

“ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਇਹ ਸੁੰਨਸਾਨ ਥਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਭੀੜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਖਰੀਦ ਸਕਣ।’ ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ—ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਿਓ।’” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 15 ਤੋਂ 16)।

ਚੇਲਿਆਂ ਕੋਲ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਘਾਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਨਾਲ “ਕਿਉਂ” ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਘਾਟ ਕਿਉਂ ਹੈ?” ਕਾਫ਼ੀ ਭੋਜਨ ਦੀ ਕਮੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਏ ਸਰਾਪ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। “ਉਸ ਖਾਸ ਦਿਨ ਘਾਟ ਕਿਉਂ ਸੀ?” ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।

“ਤਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫ਼ਿਲਿੱਪਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਰੋਟੀ ਖਰੀਦੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਲੋਕ ਖਾ ਸਕਣ?’ ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ’ (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 5 ਤੋਂ 6)।

ਭਾਵੇਂ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਘਾਟ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਾਰਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਵੇਖਿਆ। ਯਿਸੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਲੋੜੀਂਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਫ਼ਿਲਿੱਪਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ: “ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਭੋਜਨ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇਗਾ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ।”

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਗਲਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਕਦੇ ਵੀ ਖੁਦ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਗੋਂ, ਉਸ ਦੀ ਪਰਖ ਉਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਦਾ ਵਚਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੱਡੀ ਘਾਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਉਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀ ਹੈ?

ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਉਹੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ

ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਉਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਤੋਂ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢੇ।

“ਫ਼ਿਲਿੱਪਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਧਨਰਾਸ਼ੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ!’ ਤਦ ਸਮਝੂਨ ਪਤਰਸ ਦਾ ਭਰਾ ਅੰਦਰਿਆਸ ਬੋਲਿਆ, ‘ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਜੋ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਮੱਛੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਲਈ ਇਹ ਕੀ ਹਨ?’” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 7 ਤੋਂ 8)।

ਫ਼ਿਲਿੱਪਸ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅੰਦਰਿਆਸ ਨੇ ਉਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਤਰਕ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਸੀ—ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਭੋਜਨ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਫ਼ਿਲਿੱਪਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਭੀੜ ਲਈ ਰੋਟੀ ਕਿੱਥੋਂ ਲਿਆਉਣਗੇ, ਤਦ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਚੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਵੇਰਵਾ ਨਾ ਦੱਸੇ।

ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਯਿਸੂ ਉਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਭੋਜਨ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸੇ ਪਲ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਘਾਹ ਉੱਤੇ ਬਿਠਾ ਦੇਣ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ, ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬੈਠ ਗਏ, ਤਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਭੋਜਨ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ।

“ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ‘ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਦਿਓ।’ ਤਦ ਸਾਰੇ ਲੋਕ—ਕੇਵਲ ਮਰਦ ਹੀ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਨ—ਘਾਹ ਵਾਲੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਰੋਟੀਆਂ ਲਈਆਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਮੱਛੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਸਭ ਨੇ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਏ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 10 ਤੋਂ 11)।

“ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਹੁਣ ਬਚੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇ।’ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਜੋ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾ ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਰਾਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਭਰ ਗਈਆਂ” (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 12 ਤੋਂ 13)।

ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੰਜ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਮੱਛੀਆਂ ਲਈਆਂ—ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਲਗਭਗ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ—ਫਿਰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਘਾਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਅਣਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ (ਅਣਕਾਫ਼ੀ ਭੋਜਨ) ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ (ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ) ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਲਾਇਆ? ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਭੋਜਨ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੰਡ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਯਿਸੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵੇਖ ਸਕਣ ਕਿ ਕੇਵਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਭੋਜਨ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਣ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਭੋਜਨ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਜਦੋਂ ਚੇਲੇ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਲੈ ਕੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਏ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਨਤੀਜੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ, ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਨਤੀਜੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਿਸਣ ਲੱਗੇ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਜਿੰਨੇ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਬਰਕਤ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਉਤਨੀ ਹੋਈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬੀਤਣਾ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭਦਾਇਕ ਬਣਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਭਰਪੂਰ ਖਾਧਾ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਭੋਜਨ ਵੀ ਬਚ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਪਾ ਰਹੇ, ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ, ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੋਗੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹੀ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ।

ਅਗਲੇ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਸਾਨੂੰ “ਕਿਉਂ” ਅਤੇ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ

ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ।

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਆਓ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ।

ਯੂਸੁਫ਼ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਯੂਸੁਫ਼, ਜੋ ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਗਈ।

ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਲਾਮ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਫ਼ਿਰਐਨ—ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜੇ—ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਪੋਟੀਫ਼ਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ, ਪੋਟੀਫ਼ਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਉੱਤੇ ਝੂਠਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਹੋਰ ਕੈਦੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ—ਇੱਕ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈਆ—ਜੋ ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਉੱਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਵੇਖੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ, ਪਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾ ਸਕਿਆ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਉੱਤੇ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਰਸੋਈਆ ਮਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰਾ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਉੱਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਪਿਲਾਉਣਹਾਰਾ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਨਾ ਵੇਖੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ। ਪਿਲਾਉਣਹਾਰੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉੱਤੇ, ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁਲਵਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਸਹੀ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਲ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਾਰੀ ਘਾਟ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੋਜਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਐਥੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ।

ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਭੋਜਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਕਾਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਭੋਜਨ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗਣ ਆਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆ ਗਏ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 37 ਤੋਂ 50 ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਵਾਂ “ਕਿਉਂ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?

ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ, ਯਿਸੂ—ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ।

ਅਤੇ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 10)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਉੱਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਛਾਪ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਾਤਲ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 44; ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 10 ਅਤੇ 1 ਪਤਰਸ ਅਧਿਆਇ 5 ਆਇਤ 8)। ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ। ਪੋਟੀਫਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵੀ ਯੂਸੁਫ਼ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਈ ਸਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਏ ਗਏ।

ਕੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਇਸ ਐੱਖੀ ਪਰਖ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ? ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਫਰਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 1 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਿਤ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਮਿਲੀ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪਤਿਤ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ—ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਲਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਰਤਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਕਤ (ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ) ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ:

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ।

ਜੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਖ਼ਲ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਭੋਜਨ ਵੰਡਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਨਾ ਬਣਦਾ, ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਚ ਨਾ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਉਹ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਰਾਹੀਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ (ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਸੰਤਾਨ) ਰਾਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ।

- ਜਦੋਂ ਪੇਟੀਫ਼ਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦਖ਼ਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਸ ਦੇ ਝੂਠ ਕਾਰਨ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰੇ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੜੀ ਬਣਿਆ।

- ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰਾ ਕੈਦਖਾਨੇ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਨਾਲ ਯੂਸੁਫ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਕੈਦਖਾਨੇ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਦਾ

ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖੇ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਕਨਾਨ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਵੰਡਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਭੋਜਨ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ।

ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ:

- ਪੇਟੀਫ਼ਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਦੌਰਾਨ, ਪੇਟੀਫ਼ਰ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਉਪਾਸਕ ਸੀ, ਇਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 39 ਆਇਤ 3)।

- ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਰਸੋਈਏ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰੇ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮਿਸਰ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 40 ਆਇਤ 8)।

- ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਫ਼ਿਰਐਨ ਦੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਫ਼ਿਰ ਉਸ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: “(ਯੂਸੁਫ਼) ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 41 ਆਇਤ 38 ਤੋਂ 39)।

- ਕਾਲ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਭੋਜਨ ਲਈ ਮਿਸਰ ਆਏ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਨੇ ਸਰਬਉੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਦ ਮਿਸਰ ਕੋਲ ਇੰਨਾ ਭੋਜਨ ਕਿਉਂ ਸੀ (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 41 ਆਇਤ 57)।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਔਖੀ ਪਰਖ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ ਨੇ ਯੂਸੁਫ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਔਖੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ:

- ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਪੇਟੀਫਰ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਦ ਉਹ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪੇਟੀਫਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਘਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। “ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਯੂਸੁਫ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ [ਭਾਵੇਂ ਗੁਲਾਮ ਸੀ] ਸਫਲ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸੀ... (ਉਹ) ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ (ਪੇਟੀਫਰ) ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ ਪਾ ਗਿਆ... ਅਤੇ [ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ] ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਉਸ ਦੀ (ਯੂਸੁਫ ਦੀ) ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 39 ਆਇਤ 2 ਤੋਂ 4)।

- ਬਲਾਤਕਾਰ ਲਈ ਆਮ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਯੂਸੁਫ ਉੱਤੇ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਫਿਰਔਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

- ਯੂਸੁਫ ਨੂੰ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਬੇੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜਕੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ—ਸਾਰੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦਾ ਭਾਰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਫਿਰਔਨ ਦਾ ਪਿਲਾਉਣਹਾਰਾ ਅਤੇ ਰਸੋਈਆ ਉੱਥੇ ਆਏ, ਤਾਂ ਯੂਸੁਫ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

- ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ ਨੇ ਫਿਰਔਨ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਫਿਰਔਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰਔਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਕੇਵਲ ਮੈਂ ਹੀ ਅਹੁਦੇ ਵਿੱਚ ਤੈਥੋਂ ਵੱਡਾ ਰਹਾਂਗਾ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 41 ਆਇਤ 40)।

ਯੂਸੁਫ ਦੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਬਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ।

ਫਿਰਐਨ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਵਸਾਇਆ। ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਔਖਾਈਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਸੀ।

“ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਨਸ਼ਹ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।’ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪੀੜਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਫਲਵੰਤ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।’” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 41 ਆਇਤ 51 ਤੋਂ 52)।

ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਔਖਾਈਆਂ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਦਾਇਕ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਧਰਤੀ ਕਦੇ ਉਸ ਲਈ ਪੀੜਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰਤਾ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਯੂਸੁਫ਼ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਭੇਜਨ ਲਈ ਮਿਸਰ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸਕਿਆ:

“(ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾਏ ਜਾਣ... ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੌਮ ਬਣੋ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 45 ਆਇਤ 5 ਤੋਂ 7)।

ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਭੇਜਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ। ਸਗੋਂ, ਉਹ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਉੱਤੇ ਕਿੰਨਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਭਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਡੀ ਬੁਰਾਈ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸ ਦੁਸ਼ਟ ਚੋਣ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਣਗਿਣਤ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਜੋ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਸੁਫ਼ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਿਆ:

“ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਇਸ ਉੱਚੇ ਅਹੁਦੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾ ਸਕਾਂ” (ਉਤਪਤਿ ਅਧਿਆਇ 50 ਆਇਤ 20)।

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਉਸ ਨੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਕਤ (ਤੁਰੰਤ ਛੁਟਕਾਰਾ) ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਲੈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਠਿਨ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਯੂਸੁਫ਼ ਨੂੰ ਫਲਣ-ਫੁੱਲਣ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਲਿਆਂਦੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਦੀਵੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਣਗਿਣਤ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਇਹੀ ਉੱਤਰ ਹੈ।

ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਸਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਹੋਰ ਸਮਝ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ।

ਕਹਾਣੀ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਣ ਰਹੀ ਕੌਮ—ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪਚੱਤਰ ਲੋਕ—ਕਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਭੋਜਨ ਲਈ ਮਿਸਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਵੱਸ ਗਏ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਏ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਉੱਤੇ, ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲੋਕ ਮਰ ਗਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਹੋਏ। “ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਧੇ ਕਿ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਏ” (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 7)।

ਮਿਸਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤੇਜ਼ ਵਾਧੇ ਉੱਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰਾਜਾ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜੋ ਯੂਸੁਫ਼ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਡਿੱਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਸੇ ਰੁਝਾਨ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਸਾਨ-ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਇਹੀ ਹੋਇਆ।

ਕਠੋਰ ਜੀਵਨ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸਰਾਏਲੀ ਵਧਦੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ ਫ਼ਿਰਐਨ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀ ਦਾਈਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਨਵਜੰਮੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ। “ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਵੱਧ ਮਿਸਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਦੇ ਗਏ, ਉੰਨੀ ਹੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲੀ ਵਧਦੇ ਗਏ” (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 12)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੂਸਾ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਇਬਰਾਨੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਲੰਮਾ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੀਲ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਲਰੇਧਕ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਫ਼ਿਰਐਨ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਰਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਭੈਣ ਮਰਿਯਮ, ਜੋ ਦੂਰੋਂ ਉਸ ਟੋਕਰੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਿਸਰੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਧਾਈ ਲੱਭਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮਰਿਯਮ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਘਰ ਲੈ ਗਈ। ਮੂਸਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਨਾ ਛੁੱਟ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ਿਰਐਨ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਐਥੇ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮਾਹੌਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ—ਮਿਸਰ—ਉਸੇ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਧਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਬਚਾਏ। ਜਦੋਂ ਫ਼ਿਰਐਨ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਨੀਲ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ, ਤਦ ਉਹ ਮਿਸਰ ਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੂਸਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜੀਉਂਦਾ ਬਚ ਗਿਆ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧਰਮੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਿਖਲਾਈ ਮਿਲੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ

ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਦੀ ਜੇ ਉਹ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਠਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ। “ਅਤੇ ਉਹ ਬਚਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਗਿਆ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 22)।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਬਾਲਗ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਮਿਸਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਇਬਰਾਨੀ ਗੁਲਾਮ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਦਯਾਨ ਦੀ ਉਜਾੜ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਤੋਂ ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮੁੱਚੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਮਿਸਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਉਤਾਵਲੇ ਕੰਮ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਐਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਯਾਤਰਾ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਉਹ ਚਰਿੱਤਰਕ ਗੁਣ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਗੂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਚਰਿੱਤਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਮਿਦਯਾਨ ਵਿੱਚ ਬੀਤਿਆ। ਅਤੇ ਮਿਦਯਾਨ ਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੂਸਾ—ਜੋ ਇੱਕ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ-ਵੱਧਿਆ ਸੀ—ਉਸ ਨੇ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸਿਖਲਾਈ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਉਜਾੜ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਰਾਹ।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਆਪਣੀ ਨਿਯਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਸਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਦ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰਐਨ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਫਿਰਐਨ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਮਿਸਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਆਈਆਂ, ਅਤੇ ਤਦ ਫਿਰਐਨ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਛੱਡਣ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਨਾਨ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਆਰੰਭ ਹੋਈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਦੋ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਰਾਹ ਰਾਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ—ਫ਼ਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦਾ ਰਾਹ ਜਾਂ ਸੀਨਾਈ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਦੇ ਜੰਗਲ ਦਾ ਰਾਹ (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 18)।

ਪਹਿਲਾ ਰਾਹ ਫ਼ਿਲਿਸਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਅਤੇ ਯੁੱਧਪ੍ਰੀ ਲੋਕ ਸਨ। ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਪਹਾੜੀ ਅਤੇ ਸੁੱਕਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਉਚਾਈ 7,400 ਫੁੱਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲ ਭਰ ਵਿੱਚ 8 ਇੰਚ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਆਦਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਔਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਪਮਈ ਸੁਭਾਅ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲਾਵਰ ਕਬੀਲੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਏ ਜੋ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਤਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ—ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫ਼ਿਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ। ਜੰਗਲ ਦਾ ਰਾਹ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਉਜਾੜ ਵਰਗੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਾਰਨ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਈਆਂ ਜੋ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਰਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਾਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਰਾਹ ਚੁਣਿਆ—ਸੀਨਾਈ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲਾ ਰਾਹ—ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਰਾਹ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰਕੇ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਪੈਦਾ ਕਰੇ।

ਮਿਸਰ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਦੂਰੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਵੱਸ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਹ ਵੇਖਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਫ਼ਿਰਅੋਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫ਼ੌਜ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੰਦੀ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮਿਸਰੀ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਮਿਸਰੀ ਯੋਧਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਫਿਰ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚੋਂ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਲ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵੰਡੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ।

“ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਹ ਮਹਾਨ ਸਮਰੱਥਾ ਵੇਖੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਿਸਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਦ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕ ਮੂਸਾ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ” (ਕੁਚ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 31)।

ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧ।

ਸੀਨਾਈ ਦੇ ਜੰਗਲ ਦਾ ਰਾਹ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ। ਉਜਾੜ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਮੀ, ਸੱਪ, ਬਿੱਛੂ, ਗਰਮੀ, ਧੂੜ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਤਦ ਤੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੱਢਿਆ ਜਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਲੈ ਆਇਆ।

“(ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੱਢ ਲਿਆਇਆ, ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਲੱਦੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰੋਗੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ... ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਛਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬੱਦਲ ਫੈਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਾਨਣ ਦੇਣ ਲਈ ਮਹਾਨ ਅੱਗ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਸ ਮੰਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਟੋਰ ਭੇਜੀਆਂ; ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਾ ਦਿੱਤਾ—ਸਵਰਗ ਦੀ ਰੇਟੀ। ਉਸ ਨੇ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲਿਆ, ਜੋ ਸੁੱਕੀ ਅਤੇ ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਦੀ ਵਾਂਗ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 105 ਆਇਤ 37 ਤੋਂ 41)।

“ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 31)।

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਘਸੇ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਛਾਲੇ ਪਏ ਅਤੇ ਨਾ ਸੋਜ ਆਈ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 4)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਿੱਧ ਸਮਾਂ।

ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 2; ਗਿਣਤੀ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 11 ਤੋਂ 13)। ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਦੋ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਭਲਾਈ ਹੋਈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੀਨਾਈ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਵਸਥਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਨੀ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਤੰਬੂ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਬਲੀਦਾਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵੀ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦੇਰੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਫੈਲਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦ ਤੱਕ ਇਸਰਾਏਲੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚੇ, ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਬੀਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰਣਨੀਤਿਕ ਲਾਭ ਮਿਲਿਆ।

ਜਦੋਂ ਇਬਰਾਨੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਯਰੀਹੋ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋ ਭੇਦੀਆਂ ਨੂੰ ਯਰੀਹੋ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਯਰੀਹੋ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ, ਤਾਂ ਰਾਹਾਬ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭੱਜ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਤਿਆਰ ਸੀ।

“ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਕੋਈ ਭੈ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਕਾ ਰਾਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਭੈ ਨਾਲ ਪਿਘਲ ਗਏ ਹਨ! ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਉੱਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਰਬੋਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ” (ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਧਿਆਇ 2 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 11)।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਦੇਰੀ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਥਾਨਕ ਵਸਨੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਡਰ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਨੇ ਅਨੰਤ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ। ਰਾਹਾਬ, ਜੋ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਪਰਾਈ ਕੋਮ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਭੇਦੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਈ। ਰਾਹਾਬ ਅੱਜ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਟਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਰਾਹਾਬ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਉਸ ਉਡੀਕ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਰਾਹਾਬ ਵਾਂਗ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕੋ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋਣਗੇ? ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੇਵਲ ਅਨੰਤਕਾਲ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰਬਉੱਚ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉਪਯੋਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਨਾਨ ਵੱਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਬਿੰਦੂਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਹ ਮਾਰਾਹ ਨਾਮਕ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਮਦਦ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਰੁਖ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਉਸ ਕੋੜੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 22 ਤੋਂ 26)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਕੋਲ ਪੀਣ ਯੋਗ ਪਾਣੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਰਾਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਯੋਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਸਰਾਪ ਲਿਆਂਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਹ ਵੇਖਿਆ। ਅੱਗੋਂ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇਬੰਦ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵੈਰੀ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਮਾਰਾਹ ਦੇ ਕੋੜੇ ਪਾਣੀ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕਰਨ: “ਸਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ!”

ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕਾਰਨ, ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੁਰੰਤ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅਡੋਲ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਧੀਰਜ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਸਥਿਤੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਵੀ ਦਿਸੇ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਸਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕੇਵਲ ਕਸਰਤ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸਗੋਂ, ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਹੀਂ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਾਡਾ ਧੀਰਜ ਜਾਂ ਸਹਿਨਸੀਲਤਾ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਸਮਝੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰਖ ਧੀਰਜ, ਸਥਿਰਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਨਸੀਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ” (ਯਾਕੂਬ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 3)।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਢਿੱਡ ਠਾਕ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਅਡੋਲ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ। ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਅਡੋਲ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕੀ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦਾ ਜੋ ਅਭਿਆਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਸ਼ਾਇਦ ਅਗਲੀ ਵੱਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ।

ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ ਉਜਾਗਰ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਮਾਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀਣ ਯੋਗ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਮੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। “ਤਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੁੜਬੁੜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਅਸੀਂ ਕੀ ਪੀਈਏ?’” (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 24)।

ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਾਰਾਹ ਦੇ ਕੋੜੇ ਪਾਣੀ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਕਮੀਆਂ ਉਜਾਗਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮਾਰਾਹ ਦੀ ਘਟਨਾ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੁੜਬੁੜਾਹਟ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ। ਉਹ ਕਨਾਨ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਰਾਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਵੇਖਦੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਹਾਇਤਾ, ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਟਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਬੁੜਬੁੜਾਹਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀਆਂ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ

ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਹੀ ਸੀ। ਜਦ ਤੱਕ ਇਸਰਾਏਲ ਕਨਾਨ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੇਵਲ ਉਸੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇਸ ਆਦਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਖੋਹ ਲਿਆ।

ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਕਨਾਨ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਰਾਂ ਭੇਦੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਦੈਤਾਕਾਰ ਯੋਧੇ ਹਨ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੌਮ ਨੇ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਵੀ ਲਿਖਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਗਲਤੀਆਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਕਰੀਏ।

“ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 11)।

ਅਗਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਪਾਪ ਨਾਲ ਸਰਾਪੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ।

ਭਾਗ ਦੇ

ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?

ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ

ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ “ਕਿਉਂ” ਅਤੇ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਜਵਾਬ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਪਾਪ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਨੰਤਕਾਲ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਜਿੰਨੇ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹੀ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰੋ।

ਬਾਈਬਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 2 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵੇ ਜਾਂ ਘਿਰ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝੋ।”

ਜਦੋਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵਜੋਂ ਵੇਖੋ। ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਜਿਹਾ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਵਿਦਿਅਕ ਉਪਲਬਧੀ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ—ਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾੜਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਚੰਗਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ—ਉਹ ਜੋ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਨੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਕੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਨੰਦ ਮਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਨੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ “ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਦਾ ਆਨੰਦਿਤ” ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 6 ਆਇਤ 10)।

ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਗ਼ੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਸਾਨੂੰ ਉਸਤਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸਤਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੇਵਲ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਵੀ ਹੈ।

ਉਸਤਤ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ: “ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਣਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਠਹਿਰਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਵੈਰੀ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਦੇਵੇ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 8 ਆਇਤ 2)।

ਇਸ ਪਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਣੇ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਆਪਣੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਅਤੇ ਲੰਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰਨ ਲੱਗੇ, “ਦਾਊਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ਾਨਾ!” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 9)। “ਹੋਸ਼ਾਨਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, “ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਬਚਾ।” ਇਹ ਆਰਾਧਨਾ ਅਤੇ ਉਸਤਤ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਕਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਇਹ ਬੱਚੇ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਕ੍ਰੈਥਿਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, “ਕੀ ਤੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਇਹ ਬੱਚੇ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ?” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 16)।

ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਧਰਿਤ ਕਰਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ, ‘ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੇ ਨਿਆਣਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਤੂੰ ਉਸਤਤ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ’” (ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 16)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਜ਼ਬੂਰ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ “ਸ਼ਕਤੀ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ “ਉਸਤਤ” ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇਸ ਜਵਾਬ ਦੁਆਰਾ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜੇ ਕੋਈ ਉਸਤਤ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 50 ਆਇਤ 23), “ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਵਿਖਾਵਾਂ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 50 ਆਇਤ 23)।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਹੋ—ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ—ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋ।

ਉਸਤਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਤਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਦਭੁੱਤ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਆਓ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ—ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪੌਲੁਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਰਾਜਾ ਯਹੋਸ਼ਾਫ਼ਾਟ ਨਾਲ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ: ਉਸਤਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਛੁਟਕਾਰਾ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਹਿਕਰਮੀ ਸੀਲਾਸ ਮਕਦੂਨੀਆ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਉੱਧਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦਾਸੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਸੀ, ਤਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਧਨ ਕਮਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਟਿਆ, ਅਤੇ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ ਦੇ ਕੈਦਖ਼ਾਨੇ ਦੀ ਹਨੇਰੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: “ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ” (ਪ੍ਰੇਰਿਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਧਿਆਇ 16 ਆਇਤ 25)।

ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭੂਚਾਲ ਆਇਆ। ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਬੇੜੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਰੱਖਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਕੋਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਉੱਧਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ, ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘਰਾਣਾ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਗਿਆ। ਪਰੰਪਰਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਜੇਲ੍ਹਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਪਾਸਟਰ ਬਣਿਆ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ—ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ—ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਧਰਮੀ ਕੰਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਠੋਰ ਮਾਰ ਅਤੇ ਕੈਦ ਮਿਲੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂ? ਕੀ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸੀ? ਇਸ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ।

“ਮੈਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਧੰਨ ਆਖਾਂਗਾ; ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੀ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 34 ਆਇਤ 1)।

“ਕਾਸ਼ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 107 ਆਇਤ 15)।

“ਸੂਰਜ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਡੁੱਬਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 113 ਆਇਤ 3)।

“ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਧਰਮੀ ਨਿਆਂਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠਾਂਗਾ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 119 ਆਇਤ 62)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਦਰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣਾ ਉੱਧਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਸਕੇ। ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ—

ਅਨਿਆਪੂਰਨ ਕੈਦ—ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਥੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦਾ ਰੱਖਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਆਗੂ ਬਣ ਗਿਆ।

ਯਹੋਸ਼ਾਫ਼ਾਟ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ: ਉਸਤਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤ।

ਤਿੰਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਫੌਜਾਂ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਰਾਜਾ ਯਹੋਸ਼ਾਫ਼ਾਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆ ਗਈਆਂ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸੀ। ਯਹੋਸ਼ਾਫ਼ਾਟ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਬੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੁੱਧ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਯਹੋਸ਼ਾਫ਼ਾਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਹੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣ।

“ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜੇ ਨੇ ਗਾਇਕ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜ ਦੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ, ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ। ਉਹ ਇਹ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ: ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਟੱਲ ਪ੍ਰੇਮਮਈ ਦਇਆ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ’” (2 ਇਤਿਹਾਸ ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 21)।

ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ? ਸੰਭਵ ਤੌਰ ’ਤੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ’ਤੇ ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਸ਼ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਸਨ—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਕੁਚਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ’ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

“ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸਤਤ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੰਮੇਨ, ਮੇਆਬ ਅਤੇ ਸੇਈਰ ਪਰਬਤ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਨ ਲਈ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ... ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਫੌਜ ਉਜਾੜ ਦੇ ਉਸ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੁਰਦੇ ਸਰੀਰ ਪਏ ਸਨ। ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ” (2 ਇਤਿਹਾਸ ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 22 ਤੋਂ 24)।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਯਹੋਸ਼ਾਫ਼ਾਟ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਵਚਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੁੱਧ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਵਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਉਸ ਦਿਨ ਯਹੂਦਾਹ ਨੇ ਅਦਭੁੱਤ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਜਿੱਤ ਸੈਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਤਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਉੱਤੇ ਆਨੰਦਿਤ ਕੀਤਾ” (2 ਇਤਿਹਾਸ ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 27)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਉਸਤਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹਰਾਇਆ।

ਉਸਤਤ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਆਪਣਾ ਉੱਧਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਤਤ ਨੇ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ ਅਤੇ ਅਚੰਭਾ ਛਾ ਗਿਆ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਇਲਾਜ।

ਉਸਤਤ ਨਾ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਆਦਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਹੈ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਤਜਤਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਸੂਚੀ ਲੈ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ “ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ” ਜੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਧੰਨਵਾਦ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੱਧ ਮੁਸੀਬਤ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਕਨਾਨ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਅਨੇਕ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁੜਕੁੜਾਹਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ

ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਿਆਏ (ਗਿਣਤੀ ਅਧਿਆਇ 21 ਆਇਤ 4 ਤੋਂ 6)। ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਗਲਤੀ ਨਾ ਕਰੀਏ। “ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਕੁੜਕੁੜਾਓ ਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ [ਮੌਤ] ਦੁਆਰਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਆਇਤ 10)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਰ ਹੈ। ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਉਸ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕੇ।

ਕਨਾਨ ਦੀ ਐਖੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਉਹ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਸ ਅਦਭੁੱਤ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਭੋਜਨ, ਪਾਣੀ, ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।

ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਈਏ, ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖੇਗਾ ਜਦ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੱਢ ਲਏ।

ਕੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂ।

ਜਦੋਂ ਕਲੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਤਤ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

- ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

- ਉਸਤਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

- ਉਸਤਤ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਦੀ ਹੈ।

- ਉਸਤਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਆਪਣਾ ਉੱਧਾਰ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸੀਂ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ ਲਈ ਕ੍ਰਿਤੰਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਹੁਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਰੇਗਾ। ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਡਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।

ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ

ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖਣਾ ਸਿੱਖੀਏ। ਅਨੰਤਕਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣਾ ਹੋਰ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੌਰਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰੋ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।

ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਸਲ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਆਂਕ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਕੁਝ ਹਲਕਾ ਹੋ ਸਕੇ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪੌਲੂਸ, ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਨੇਕ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।

ਪੌਲੂਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ।

ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ:

“ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਛਿਨਭੰਗੁਰ ਕਲੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਅਨੰਤ ਮਹਿਮਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਵੇਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਣਵੇਖੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਉਹ ਅਨੰਤ ਹਨ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 4 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 18)।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਅਨੇਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਸਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਹੇ, “ਛਿਨਭੰਗੁਰ” ਅਤੇ “ਹਲਕਾ” ਕਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਉਸ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਦਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖੇ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ। ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਾਜ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾਲ, ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਈ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ।

ਪੌਲੁਸ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਉਹ ਮਾਰਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਹਾਜ਼-ਡੁੱਬਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀ ਆਵੇਗਾ—ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਜੋ ਆਨੰਦ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਗੇ। ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ

ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਸਾਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਵੇਖੀਏ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੀਏ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਨੇ ਸਹੇ, ਉਹ ਅਨੰਤ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਿਆਏ। ਇਸ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਦੁੱਖ ਉਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਹਿਣ ਯੋਗ ਸਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਨੰਦਿਤ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚੋ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਨੰਤ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਜੀਵਨ ਜੀਓ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਐਥੇ ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੰਤ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

ਯੋਨਾਥਾਨ ਦਾ ਤੀਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਸੇਵਕ।

ਜਦੋਂ ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਗੋਲਿਯਾਥ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਰਾਜਾ ਸ਼ਾਊਲ ਨੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਪਰ ਸ਼ਾਊਲ, ਜੋ ਦਾਊਦ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਵੱਧ ਰਹੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਦਾਊਦ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਅਸਲ ਮਨਸ਼ਾ ਜਾਣਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਊਲ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾਊਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾ।

ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਊਲ ਤੋਂ ਅਸਲ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਣ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇੜਲੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਦਾਊਦ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤੀਰ ਚਲਾਏਗਾ। ਜੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਤੀਰ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ

ਚਲਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਦਾਊਦ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੀਰ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਯੋਨਾਥਾਨ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੀਰ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਚਲਾਏ ਜੋ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਯੋਨਾਥਾਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਤੀਰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ।

“‘ਦੌੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ,’ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜੋ ਤੀਰ ਚਲਾਵਾਂ, ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕੇਂ।’ ਤਦ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਦੌੜਿਆ, ਅਤੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਤੀਰ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਲਗਭਗ ਉਸ ਤੀਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤੀਰ ਹਾਲੇ ਵੀ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਕਰ, ਜਲਦੀ ਕਰ, ਰੁਕ ਨਾ।’ ਤਦ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਤੀਰ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯੋਨਾਥਾਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ; ਕੇਵਲ ਯੋਨਾਥਾਨ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਨੁਸ ਅਤੇ ਤੀਰ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵੇ” (1 ਸਮੂਏਲ ਅਧਿਆਇ 20 ਆਇਤ 36 ਤੋਂ 40)।

ਕਿੰਨਾ ਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲਹੀਣ ਕੰਮ ਸੀ—ਇੱਕ ਗਰਮ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੌੜ ਕੇ ਇੱਕ ਧਨਵਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਤੀਰ ਚੁੱਕਣਾ। ਉਸ ਤੀਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੀਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਊਦ ਤੱਕ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੰਤ ਨਤੀਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਸ ਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਈ, ਉਸ ਨੇ ਦਾਊਦ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕੇ, ਸੁਲੇਮਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਣੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਧਾਰਕਰਤਾ ਯਿਸੂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨੰਤ ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਠੀਕ ਯੋਨਾਥਾਨ ਦੇ ਤੀਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵੀ ਅਰਥਹੀਣ ਅਤੇ ਸਧਾਰਣ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝੀਏ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ

ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਨੂੰ—ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ—ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।

ਯੂਸਫ਼ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਨੇਕ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਯੂਸਫ਼ ਗੁਲਾਮ ਵਜੋਂ ਮਿਸਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਪੋਤੀਫ਼ਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯੂਸਫ਼ ਨੂੰ ਸਫਲ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯੂਸਫ਼ ਝੂਠੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੈਦਖਾਨੇ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕ ਨੇ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯੂਸਫ਼ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 39 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 4 ਅਤੇ 21 ਤੋਂ 23)।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯੂਸਫ਼ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ? ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨੀ—ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਪੋਤੀਫ਼ਰ ਅਤੇ ਜੇਲਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ।

ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਯੂਸਫ਼ ਕੋਲ ਵੀ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਅਨੇਕ ਮੁਸ਼ੀਬਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਲੰਘਿਆ।

ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਸਫ਼ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 37 ਆਇਤ 5 ਤੋਂ 8; ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 35 ਆਇਤ 9 ਤੋਂ 12)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਸਫ਼ ਦੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਯੂਸਫ਼ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਜਾਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਕਨਾਨ ਲੈ ਜਾਣ।

“ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ,” ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਮਿਸਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ।” ਫਿਰ ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਹੁੰ ਚੁਕਵਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਨਾਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂਸਫ਼ ਇੱਕ ਸੌ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸੁਗੰਧਿਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 50 ਆਇਤ 24 ਤੋਂ 26)।

ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਯੂਸਫ਼ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ।

“ਇਸਰਾਏਲੀ ਇੱਕ ਸੁਵਿਅਸਥਿਤ ਸੈਨਾ ਵਾਂਗ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ। ਮੂਸਾ ਯੂਸਫ਼ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਹੁੰ ਚੁਕਵਾਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ—ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਸਫ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ—ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ” (ਨਿਰਗਮ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 18 ਅਤੇ 19)।

ਯੂਸਫ਼ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਜਨਮਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਯੂਸਫ਼ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਯੂਸਫ਼ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਜੀਉਂਦੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਫਿਰ

ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਯੂਸਫ਼ ਲਈ ਦੂਜਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੀਵਨ ਕੇਵਲ ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧੂਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਡੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੋਰ ਆਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਨੇ ਯੂਸਫ਼ ਲਈ ਕੀਤਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਕਰੇਗਾ।

ਮੂਸਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੂਸਾ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ। ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਇਕੋ-ਇੱਕ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਗਾਈ।

“ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਗਾਵਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਉਸ ਨੇ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਵਾਰ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਹੈ; ਉਹੀ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਉਹੀ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਾਂਗਾ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ” (ਕੂਚ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 2)।

ਮੂਸਾ ਨੇ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ।

ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਉੱਤੇ, ਗੜ੍ਹਬੰਧ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਦੈਂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਮੂਸਾ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਹਾਇਤਾ, ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ।

“ਪਰ ਮੈਂ (ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ) ਕਿਹਾ, ‘ਨਾ ਡਰੋ! ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲੜੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਥਾਂ ਤੱਕ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ।’” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 29 ਤੋਂ 31)।

ਮੂਸਾ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਈ ਗੀਤ ਵੀ ਰਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ ਅਧਿਆਇ 91 ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ ਗੀਤ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 32) ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮੂਸਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਸਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

“ਜੇ ਅੱਤ ਮਹਾਨ ਦੇ ਗੁਪਤ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਰੇ ਕਹਾਂਗਾ, ‘ਉਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰਨ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ; ਉਹੀ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ; ਮੈਂ ਉਸੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਾਂਗਾ।’” (ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ ਅਧਿਆਇ 91 ਆਇਤ 1 ਤੋਂ 2)।

“ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਾਂਗਾ; ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ! ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਹੈ; ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੈ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਅਧਿਆਇ 32 ਆਇਤ 3 ਤੋਂ 4)।

ਮੂਸਾ ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਅਨੰਤਕਾਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਲਗ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਚੁਣ ਲਿਆ। ਮੂਸਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫਿਰਐਨ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਸੁਖ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਨ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਉਹ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਕਦੇ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਨਾਮ ਲਿਆਉਣਗੀਆਂ।

“ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮੂਸਾ ਨੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਫਿਰਐਨ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਾਉਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਾਪ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਚੁਣ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਸਮਝਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਆਪਣੇ ਇਨਾਮ ਉੱਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 24 ਤੋਂ 26)।

ਮੂਸਾ ਨੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਲਈ ਪਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਟਿਕਾਈ।

“ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਮਿਸਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 11 ਆਇਤ 27)।

ਮੂਸਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਹਾਨੀਆਂ, ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਇਨਾਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਯੂਸਫ਼ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਸਕੇ।

ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਪਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਜੀਵਨ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਤਤਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਸੁਖਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਧਾਰ ਵਿਖਾਵੇ—ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ।

ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿਓ, ਆਵੇਗਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕਰੋ

ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭਲਾਈ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਔਖਿਆਈਆਂ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, “ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ?”

ਮੰਨ ਲਓ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ “ਭੂ!” ਚੀਕ ਪਵਾਂ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਓ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਚੀਕ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਪਲ, ਮੇਰੇ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਟਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ।” ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਫਿਰ ਹਾਲਾਤ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?

ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਓ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਕੀ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ।

ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿੱਚ ਯੂਸਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਦਭੁੱਤ ਵੇਰਵਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਹਾਨ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਯੂਸਫ਼ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਔਖੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਯੂਸਫ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਔਖਿਆਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ—ਯੂਸਫ਼ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਯਾਕੂਬ।

ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰ ਯੂਸਫ਼ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਯੂਸਫ਼ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ (ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਸਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ। ਉਹ ਯੂਸਫ਼ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕੇ।

ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ। ਯੂਸਫ਼ ਨੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਕੇ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ, ਤਦ ਤੱਕ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰਾ, ਸ਼ਿਮਓਨ, ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰੱਖੇਗਾ।

ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅਨਾਜ ਲੈ ਕੇ, ਪਰ ਸ਼ਿਮਓਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਨਾਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ।

“ਯਾਕੂਬ ਚੀਕ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, ‘ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਯੂਸਫ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਸ਼ਿਮਓਨ ਵੀ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ! ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ!’” (ਉਤਪੱਤੀ ਅਧਿਆਇ 42 ਆਇਤ 36)।

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਉਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀਆਂ—ਇਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਯਾਕੂਬ ਨਾ ਤਾਂ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨੂੰ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਿਛੁੜੇ ਪੁੱਤਰ ਯੂਸਫ਼ ਨਾਲ ਮੁੜ ਮਿਲਣ

ਵਾਲਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਥਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਅਕਾਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ।

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ? ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ—ਨਾ ਯੂਸਫ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਿਮਓਨ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਮੁੜ ਮਿਲਾਪ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਿਸਰ ਜਾਣਾ—ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਰਦ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਆਵੇਗਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਔਖੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਸਭ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਤਣਾਉਪੂਰਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਯਾਕੂਬ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿਸਰ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਸ ਦਿੰਦੀ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਦੀ।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ।

ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਕਨਾਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਰੂਕ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਕੋਲ ਕਿਲ੍ਹੇਬੰਦ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਡਰਾਉਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

“ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤਾਕਤਵਰ ਹਨ! ... ਜਿਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਸੀਂ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲਕਾਇ ਸਨ। ... ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟਿੱਡਿਆਂ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸੀ” (ਗਿਣਤੀ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 31 ਤੋਂ 33)।

ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਭੇਦੀਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੀੜਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਪੂਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੇ (ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਉਸ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਕਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਦੇ ਭੇਦੀਆਂ ਨੇ, ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟਹਿਲ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਯਰੋਸ਼ਾ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਨੇ ਉਹੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ ਹੋਰ ਦਸ ਭੇਦੀਆਂ ਨੇ ਵੇਖੀਆਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲੜੇਗਾ।

“‘ਆਓ, ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰ ਲਈਏ,’ (ਕਾਲੇਬ) ਨੇ ਕਿਹਾ। ‘ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕਦੇ ਹਾਂ’” (ਗਿਣਤੀ ਅਧਿਆਇ 13 ਆਇਤ 30)।

“(ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਨੇ ਕਿਹਾ) ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਨਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੇਵਲ ਬੇਸਹਾਰਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਨ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ’” (ਗਿਣਤੀ ਅਧਿਆਇ 14 ਆਇਤ 9)।

ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਦੇ ਇਸ ਉੱਤਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਮਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ, ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਸਭ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਉੱਤਰ ਦੇਈਏ?

ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 9 ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਵਜੋਂ ਵੇਖੀਏ (ਯਾਕੂਬ ਅਧਿਆਇ 1 ਆਇਤ 2)। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੇਸ਼ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿਓ, ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕਰੋ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਲੇਖ ਕੀਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਮਾਂ ਲਾ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੇਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ-ਕੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਉਦਾਹਰਨ ਵੇਖੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ—ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵੇਖੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਚੀ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ।

“ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਆਸ ਰੱਖੀਏ” (ਰੋਮੀਆਂ ਅਧਿਆਇ 15 ਆਇਤ 4)।

ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਸ ਸਮਝ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ। ਉਸ ਬਾਰੇ ਬੋਲੋ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾਲ ਦਿਓ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

- ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂਗਾ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਜਿੰਨੇ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਨੀ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰੇ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਚੀ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

- ਮੇਰਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਨਤੀਜੇ ਵੇਖਾਂਗਾ। ਜੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਭਲਾਈ ਲਈ ਰੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਟਾਲਣਾ ਪਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ।

• ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੱਢ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਇਸ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸਲੀਅਤ ਕੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇਹ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਦ ਯਹੋਸ਼ੂਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਵਾਂਗ, ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋਗੇ।

ਕਿਸੇ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਦਾ ਵਚਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਹੀ ਉਹ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਡਰਾਉਣੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿਸੇ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਹ ਅਸਥਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਬਦਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡਾ ਸ਼ਰਨਸਥਾਨ ਅਤੇ ਬਲ ਹੈ... ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੌਖੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸਹਾਇਕ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 46 ਆਇਤ 1)।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿੱਚ ਆਸ ਰੱਖ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰ ਅਧਿਆਇ 42 ਆਇਤ 5)।

ਤਦ ਵੀ, ਮੈਂ ਅਨੰਦਿਤ ਰਹਾਂਗਾ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਐੱਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ “ਟੁੱਟ ਜਾਓ” ਅਤੇ “ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਓ” ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਉਸ ਯਤਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

ਨਬੀ ਹਬੱਕੂਕ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ, ਯਹੂਦਾਹ, ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਕਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਤੋਬਾ ਕੀਤੇ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਰਾਸ਼ਟਰ ਬਾਬਲ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੁਚਲਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਯਹੂਸਲਮ ਸਾੜਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਇਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਿਪਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਹਬੱਕੂਕ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਭਾਵੇਂ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਨਾ ਲੱਗਣ, ਅਤੇ ਅੰਗੂਰ ਦੀਆਂ ਵੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗੂਰ ਨਾ ਹੋਣ; ਭਾਵੇਂ ਜ਼ੈਤੂਨ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਖੇਤ ਸੁੰਨੇ ਅਤੇ ਬੰਜਰ ਪਏ ਰਹਿਣ; ਭਾਵੇਂ ਭੇਡਾਂ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਗੋਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ, ਤਦ ਵੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦਿਤ ਰਹਾਂਗਾ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਾਂਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਮੇਰੀ ਤਾਕਤ ਹੈ! ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਿਰਣੀ ਵਾਂਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੈਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ” (ਹਬੱਕੂਕ ਅਧਿਆਇ 3 ਆਇਤ 17 ਤੋਂ 19)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਹਬੱਕੂਕ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਨੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਿਆ? ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੱਢ ਲਵੇਗਾ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਬੋਝ ਹਲਕਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਬੱਕੂਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਧਾਰ ਵਿਖਾਏ।

ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ—ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਭਾਵੇਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਅਸੀਂ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਠੇਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ

ਨਤੀਜੇ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਐਥੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਸਿੱਟਾ

ਇਸ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਸੀਬਤ-ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਤੱਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ? ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ “ਕਿਉਂ” ਅਤੇ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

- ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਸਰਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਅਦਨ ਦੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਦੇ ਵੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਅਸਲ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਡੀ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅਨੰਤਕਾਲ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਅਸਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਸਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਹੌਸਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ “ਕਿਉਂ” ਅਤੇ “ਕੀ” ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

- ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ, ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੋ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸਮਝੋ—ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ।

- ਸਾਨੂੰ ਅਨੰਦਿਤ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨਾ ਸਦਾ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਲਿਆਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨੇ

ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਭਾਵੇਂ ਜਿਹੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੱਢ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਧਾਰ ਵਿਖਾਏ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਐੱਖਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਵੇਖ ਸਕੋਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਨਿਭਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਜਿੰਨੇ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉਨੀ ਵੱਧ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ—ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੋਗੇ।

